

'Bomen voor het Leven-dag' 2008

Toespraak Ben van Schagen

Goedemiddag,

Ik sta hier om samen met u een boom te planten voor een dierbare.
Een boom is een teken van leven en ook mijn verhaal heeft hier mee te maken.

Het is augustus 1993 als er bij onze jongste zoon, toen 21 jaar, de ziekte van Hodgkin wordt geconstateerd.

In de gesprekken met de specialist vroeg mijn vrouw hoe het zat met het nageslacht van onze zoon na alle behandelingen, zoals chemo-kuren en bestralingen.

Het antwoord was dat de kans zeer groot was dat hij daarna onvruchtbaar zou zijn - hetgeen ook is gebleken.

Op uitdrukkelijk verzoek van mijn vrouw zijn, voor aanvang van de behandelingen, uit voorzorg maatregelen getroffen voor zijn nageslacht.

Mijn vrouw vond het een geruststellende gedachte.

Het is zondagochtend 2 april 2006 als mijn vrouw zegt dat zij last heeft van hoofdpijn.

De volgende ochtend is zij na het ontbijt weer op bed gaan liggen

In de middag de dokter gebeld, die even later kwam. Zijn diagnose was dat mijn vrouw mogelijk een tia had gehad.

Op dinsdagochtend was mijn vrouw niet meer aanspreekbaar en is per ambulance naar het ziekenhuis gebracht.

Daar is een scan gemaakt waaruit bleek dat er bij haar een hersentumor was gevonden.

De schrik was erg groot maar we konden ons er nog niets bij voorstellen.

De volgende ochtend werd ik gebeld uit het ziekenhuis of ik nog langskwam, want de dokter wilde ons nog even spreken.

Onderweg naar het ziekenhuis nog even een bloemetje gekocht, in de hoop op een goede afloop.

In het gesprek met de dokter werd ons echter gezegd dat er geen genezing meer mogelijk was.

De tumor was erg groot en zat op een niet te opereren plaats.

Gevraagd naar de levensverwachting werd ons gezegd dat wij rekening moesten houden met enkele maanden.

We waren volledig aangeslagen en konden ,op dat moment, niets meer zeggen.

De volgende dag hebben wij haar uit het ziekenhuis opgehaald.

In de week daarna hebben wij samen met de kinderen gesproken over de verdere behandeling.

De enige optie was bestralingen.

De meningen waren verdeeld, maar uiteindelijk heeft mijn vrouw er voor gekozen zich te laten behandelen. Het was een dapper besluit maar ze kon niet anders.

In de weken die volgden werd mijn vrouw steeds zwakker en verwarder.

Op 5 mei was onze jongste zoon jarig. Tijdens deze verjaardag kregen wij te horen dat zijn vrouw in verwachting was van hun eerste kind.

U begrijpt dat dit zeer emotioneel was omdat zonder de inbreng van mijn vrouw, bij de ziekte van onze zoon, dit niet mogelijk was geweest.

Wij hoopten dat zij dat kleinkind nog zou zien, maar helaas is dat niet gebeurd.

In de weken die daarna volgden ging het steeds slechter met mijn vrouw en op 7 juni raakte zij in een lichte vorm van een coma.

Ik heb die dag mijn kinderen gebeld die samen met de kleinkinderen zijn gekomen.

Op maandagochtend 12 juni 2006, precies 10 weken nadat zij ziek was geworden, zei de nachtzuster tegen mij, dat mijn vrouw wel erg achteruit ging.

Ik ben aan haar bed gaan zitten en heb tegen haar gepraat en gebeden.

Om 9 uur kwam mijn dochter en samen hebben wij bij haar gestaan en tegen haar gesproken.

Na een paar minuten kwam er een traan in haar ogen en deed zij haar ogen open. Zij glimlachte naar ons en overleed.

Vijf maanden later is **Haar** kleinzoon geboren. Door haar vastberadenheid zal zij daarin voortleven.